

Ημερολόγιο ασημάντων 541, μέρος Α: Η ανθρωπιά θα νικήσει / όχι φωτογραφίες όταν κλαίω (την αριστερά και την καρέτα καρέτα)

Δημήτρης Τζουμάκας

Αποσπάσματα από το Ημερολόγιο Ασημάντων του συγγραφέα Δημήτρη Τζουμάκα. Για σχόλια και παρατηρήσεις μπορείτε να επικοινωνήσετε με τον συγγραφέα στις ηλεκτρονικές διευθύνσεις dtzm@hotmail.com ή kosmos@kosmos.com.au ή με επιστολή στην διεύθυνση Kosmos Newspaper, 654 New Canterbury Road, Hurlstone Park NSW 2193.

* Ο Δημήτρης Τζουμάκας γεννήθηκε στην Αθήνα το 1945. Την περίοδο της δικτατορίας έζησε στο Παρίσι και το 1974 μετανάστευσε στο Σίδνεϊ, όπου έζησε μέχρι το 2006. Διδάκτωρ φιλοσοφίας, εργάστηκε σε εφημερίδες στο Σίδνεϊ και δίδαξε ελληνική και συγκριτική λογοτεχνία στα Πανεπιστήμια Macquarie και New South Wales. Έχει βραβευθεί από το αυστραλιανό υπουργείο πολιτισμού για τα βιβλία του «Χαρούμενο Σίδνεϊ» και «Η γυναίκα με τα αγκάθια στο λαιμό».

«Πάντα ένα ...είδος Αριστεράς νικιέται», λέει η εξωτική συνομιλήτρια. Ναι αλλά η Αριστερά είναι εφτάψυχη σαν τη Λερναία Ύδρα. Βέβαια τώρα είναι σε ελεύθερη πώση πάνω από τον Πορθμό, ίσως χρειαστεί να ψηφίσουμε κομμουνιστικό κόμμα

3.6.23 Σάββατο. Πουρνό πουρνό ξεκίνησα με τη νοικιασμένη Μερσεντές των 360 ίππων και των 7 αερόσακων για το εξοχικό Φύσσα στην Κυλλήνη και ότι άλλο ήθελε προκύψει. Στο πρώτο φανάρι επαίτης ημίγυμνος με μισό χέρι και στα δεύτερα φανάρια μια δράκα πακιστανών με νταβανόβουρτσες σκοτώνονται να με (υαλο)καθαρίσουν. Ο οδηγός του διπλανού τζιπ άνοιξε το παράθυρο και έφτυσε τον λυμφατικό υαλοκαθαριστή. Ποιος είπε στο ξένο υποκείμενο να καθαρίζει τα τζάμια των ευγενών σταματημένων τζιπ; Με αυτά που βλέπω όμως, φοβάμαι ότι θα έλθει κάποια στιγμή που οι αυτόκλητοι υαλοκαθαριστές θα ξεγεραθούν και ρυθμό θα πάρει ο θυμός τους ακριβώς στην ευθεία της βολής. Θα μιλήσει ο δρόμος. Στα διόδια ένας τύπος με ανοιχτό παράθυρο γκαρίζει στο τηλέφωνο: «έκλεισες το θερμοσίφωνο μωρή;». Δεν έκλεισα κανένα θερμοσίφωνο αφού δεν το άνοιξα. Είμαι βρώμικος δυο μέρες, ένας βρωμιάρης της πολυκατοικίας των αλλοδαπών και των άπλυτων συριζαίων.

Στα ίδια διόδια η υπάλληλος, τριάντα χιλιόμετρα μακριά από κατοικημένη περιοχή, πατάει μηχανικά το κουμπί για να σπκωθεί η μπάρα και αφού εκδοθεί η απόδειξη Περιστέρι-ΓΕΚ-ΤΕΡΝΑ, ανεπαισθήτως για μια στιγμή (η υπάλληλος) χαϊδεύει (ή μου φαίνεται ;) το χέρι στο οποίο αφήνει τα ρέστα. Στην Πάτρα, που κάναμε ένα γρήγορο πέρασμα στις ερειπωμένες βιομηχανίες δεσπόζει το σύνθημα Η ανθρωπιά θα νικήσει. Δύσκο-

λο! Για να νικήσει πρέπει να πολεμήσει. Κι η ανθρωπιά είναι εναντίον του πολέμου. Και η ανθρωπιά δεν υπάρχει γιατί κι εγώ είμαι απάνθρωπος, βασανίζω τους ανθρώπους που αγαπάω και δεν αφήνω μπουρμπουάρ στα γκαρσόνια, καμία βοήθεια στους ζητιάνους και τσαλαπατώ τα έρποντα έντομα.

• Βλέπω τα καράβια από τη βεράντα του εξοχικού των Φ.

Στον καναπέ τώρα μία γαλλίς ωτοστοπέζ με την οποία κάναμε budgy jumping στον Ισθμό της Κορίνθου, όπου σκεφτόμουν να αυτοκτονήσω αλλά προτίμησα να πέσω δεμένος με λουριά (...πάνω που νόμιζες πως έβλεπες τους άλλους να πεθαίνουν πέθαινες εσύ), ρωτάει για το δυστύχημα στα Τέμπη. Ξεχάστηκαν αυτά, της λέω. Δεν έχουμε εθνικό πένθος πια, έχουμε ταξικό και κερδίζουν οι πλούσιοι, ως συνήθως γιατί αγοράζουν τους πάντες. Νικήθηκε η αριστερά, μου λέει η Ζουζού (η γαλλιδούλα του «Χαρούμενου Σίδνεϊ»), γιατί τα συνδικάτα είναι ντεμανταλέ, εντελώς διαλυμένα. Όχι λέω, απλώς νικήθηκε ένα είδος soft Αριστεράς την ώρα που άπλωνε τα ρούχα: πήρε φόρα κι έκανε Zulu jumbing αλλά υπάρχουν πολλές...αριστερές γυναίκες που γράφουν με το αριστερό χέρι. «Πάντα ένα ...είδος Αριστεράς νικιέται», λέει η εξωτική συνομιλήτρια. Ναι αλλά η Αριστερά είναι εφτάψυχη σαν τη Λερναία Ύδρα. Βέβαια τώρα είναι σε ελεύθερη πώση πάνω από τον Πορθμό, ίσως χρειαστεί να ψηφίσουμε κομμουνιστικό κόμμα που είναι αρκούντως τοιμενταρισμένο και αγωνίζεται

για την απελευθέρωση των... πολιτικών κρατουμένων, προτού ιδρυθεί κανα νέο Κομμουνιστικό πράγμα, δεν ξέρεις ποτέ πώς θα τα φέρει η ίδια η Ζωή (κωνσταντοπούλου).

Έχει φίδια εδώ, λέει ο γιος της κυρίας Ντίνας, η οποία είναι γειτόνισσα, μόνιμη κάτοικος Κυλλήνης προσέχει σαν τα μάτια της την οικία Φύσσα και ευλόγως ανησύχησε για τους εισβολείς.

Όχι δεν έχει φίδια, λέω στη Ζουζού (στη γνωστή μας γαλλίδα του «Χαρούμενου Σίδνεϊ») που τρομοκρατήθηκε, κι αν έχει, μη φοβάσαι, γδύσου, ο διάβολος όταν είδε το φύλο της γυναίκας φοβήθηκε, λέει ο Φρόνιτ. Δεν υπάρχουν φίδια δηλητηριώδη, τελειώσανε Cherie, αυτοδηλητηριαζόμαστε, ζούμε τη soft ιδεολογία, τη μη ιδεολογία, την τσέπη μας, την τσεπούλα μας, το γραφτούλι μας, αλλά υπάρχουν μυρμηγκια πολλά, άπειρα στην εξοχή, στρατιές ολόκληρες που κάνουν μια ατέλειωτη ουρά στα κάγκελα του εξοχικού κουβαλώντας τα ψίχουλα σαν το σταυρό του μαρτυρίου. Φεύγει ο γιος μου πάλι για Άμστερνταμ και Λονδίνο για δουλειές με την Πολυεθνική και επιστρέφει την Πέμπτη 8.6.23 στις έντεκα το βράδυ για να υποδεχτούμε την άλλη μέρα το πρωί την κόρη Μαρία που καταφτάνει από το Σίδνεϊ τουλάχιστον με έξι βαλίτσες και τα παιδιά.

Όταν αποχτώ σύνδεση με το Ιντερνέτ βλέπω ότι ο Φύσσας μπήκε με νέο ισχυαμικό στο Νοσοκομείο, γαμώτο μου. Μου λέει να μη ξεχάσω να κλείσω την παροχή ύδατος με μια τανάλια.